

A király és a próféta kapcsolata

Köszöntés: „Az Úr a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik. Áldjátok az Urat, angyalai, ti, hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára! Áldjátok az Urat, ti, seregei, szolgái, akarátának végrehajtói! Áldjátok az Urat, ti, teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az Urat (Zsolt 103,19-22)!” Ámen.

Gyülekező ének: 136. zsoltár: 1-4. 25-26. versei: „Dicsérjétek az Urat...”

Fennálló ének: 274. dicséret 1. verse: „Ki Istenének át ad mindent...”

Fő ének: 274. dicséret 2-4. versei: „A súlyos gondok mit használnak...”

Előfohász: „Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes (Róm 12, 1-2).” Ámen.

Lekció: Sámuel I. könyve 15. rész 10-35. versei: *„Akkor így szólt az Úr igéje Sámuelhez: Megbántam, hogy királlyá tettem Sault, mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit megparancsoltam neki. Sámuel haragra gerjedt, és egész éjjel jajgatott az Úr előtt. Reggel korán fölkelt Sámuel, hogy találkozzék Saullal. De ekkor azt jelentették Sámuelnek, hogy Saul Karmelbe érkezett, és ott emlékoszlopot állított magának. Azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba. Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az Úr áldottja vagy te! Teljesítettem, amit megparancsolt az Úr. Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülemben jut, és az a marhabögés, amit hallok? Saul ezt felelte: Az amálékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a juhok és a marhák legjavát, hogy Istenednek, az Úrnak áldozza. De a többit kiirtottuk. Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Hallgass! Hadd mondjam el neked, mit mondott nekem ma éjjel az Úr. Saul így felelt: Beszélj! Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izráel törzseinek a fejévé lettél, felkent téged Izráel királyává az Úr. Azután ezzel a megbízással küldött utadra az Úr: Menj, és irtsd ki a vétkes amálékiakat, harcolj ellenük, míg csak nem végzel velük! Miért nem hallgattál az Úr szavára? Miért vetted magad a zsákmányra, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az Úr? Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam én az Úr szavára, és végrehajtottam azt a megbízatást, amelyre elküldött az Úr: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam. A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra*

szánt juhok és marhák legjavát, hogy feláldozza Istenednek, az Úrnak Gilgálban. Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az Úr szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétké, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Te megvetted az Úr igéjét, ő pedig elvetett téged, és nem leszel király! Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úr parancsát és a te beszédedet. Mert félttem a néptől, és hallgattam a szavára. De bocsásd meg ezúttal vétkemet, és jöjj vissza velem, hogy leboruljak az Úr előtt! Sámuel azonban ezt mondta Saulnak: Nem megyek vissza veled, mert megvetted az Úr igéjét, az Úr pedig elvetett téged, és nem maradsz tovább Izráel királya. Ezzel Sámuel sarkon fordult, és menni készült. De Saul megragadta a köpenye szélét, úgyhogy az leszakadt. Ekkor így szólt hozzá Sámuel: Így szakítja el tőled az Úr a mai napon Izráel királyságát, és másnak, nálad különbnek adja. Izráel fenséges Istene nem hazudik, és nem is bán meg semmit, mert nem ember ő, hogy bármit is megbánjon. Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az Úr előtt! Ekkor megfordult Sámuel, követte Saul, és Saul leborult az Úr előtt. Azután ezt mondta Sámuel: Hozátok elem Agágot, Amálék királyát! Agág odament hozzá bilincsbe verve, és azt gondolta Agág: Bizonyára elkerült a keserű halál! De Sámuel így szólt: Ahogyan gyermektelenné tett asszonyokat a kardod, úgy legyen gyermektelenné anyád az asszonyok között! És felkoncolta Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban. Ezután elment Sámuel Rámába, Saul pedig hazament Saul Gibeájába. Sámuel nem is látta többé Sault holta napjáig; de bánkódott Sámuel Saul miatt, mivel megbánta az Úr, hogy Sault Izráel királyává tette.“

Előima: Köszönjük Urunk, hogy életünk folyamán naponként kérdezhetünk Téged és Tőled: „Mit cselekedjünk, hol van az igazság, hogyan kell ezt az életet kibírni és helyes, keresztyén felelősséggel megélni? Ma is Téged keresünk. Hálás a szívünk, hogy Te már rég megtaláltál bennünket, elveszetteket. Megismertél, néven szólítottál, elhívtál, a keresztségben gyermekeddé fogadtál. Köszönjük, hogy életünkhöz mindig a Nevedet adod. Ma is kérünk, hogy ne bánkódj miattunk, hanem Lelked és Igéd által újítsd meg életünket. Add, hogy a gyülekezetben olyan testvérekre találjunk, mint Saul Sámuelben, hogy megvallhatjuk egymásnak bűneinket, és Te hű és igaz vagy és megbocsátod azokat. Nincs erőnk, hogy kérjünk, nincs bátorságunk, hogy könyörögjünk, de hallgass meg Fiadért, Akit azért küldtél erre a földre, hogy életünk legyen. Add, hogy hitünk ne kalandvágy legyen, hogy reménységünk ne szellő legyen, amely ide s oda emel, és szeretetünk ne múló földi vágy legyen, amely változó érzésekre épít. Jöjj, és lakozz bennünk, és szolgálidon láttassad dolgaidat, hogy ne fűhöz

hasonlók legyünk, hanem fákhhoz, amelyeknek erős gyökerük van. Jézus Krisztusért, hallgass meg imádságunkat. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 90. zsoltár 9. verse: „Szolgáidon láttassad dolgaidat...”

Textus: Sámuel I. könyve 15. rész 22. versei: *„Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az Úr szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Isten újból és újból megbánja az emberrel kötött szövetséget. Az Úr újból és újból kifejezi sajnálatát afelett, hogy az ember egy nagyon furcsa és önző lény. Az ember még az Úrral való kapcsolatából is profitálni akar és minden kapcsolatából kispórolja a lényegét. Hiányzik a szívbeli bizalom, hiányzik az odaszánás és hiányzik az odaadás. Lelkesedés az van, harcba indulás az van, de mi van az utána való hálaadással. Saul ezt úgy leplezi, hogy Sámuel Istenének nevezi a héberek Urát. Saul ezt úgy álcázza, hogy megpróbálja a saját győzelemmel és mámorral teli életébe behúzni Sámuelét. Nem beszél arról, hogy a népet bűnbe vitte. Nem számol be arról, hogy megkímélte a pogány amálekita király életét. Nem, mert Isten Sámuel Ura. Dicsekszik a saját tetteivel, de ezek bizony csak a bárányok bégetésével hasonlíthatók össze nem pedig a kürt szavával, amely harcba hívta a választott népet, a bűnnel való teljes leszámolásra. Saulnak nincs lelkiismeretfurdalása. Saulnak nem megszorodott. Saul szívéből kiveszett az őszinte bűnbánat. Nem látja a harcból kifolyó problémákat. A győzelem ittas király mámorban él. Harcolt és győzött, de nem látja a Győztes bánkódását. Harcolt és győzött, de nem látja be saját bűneit. Milyen érdekes, hogy az ember élete csúcsán van legtöbbször a legmélyebben. Amikor úgy látszik, hogy mindent elért, amikor minden az övé, mindent megkapott az Úrtól, akkor veszíti el helyes önértékelését. Saul nem tud hálás lenni, Isten pedig bánkódik Saul miatt. Saul örül a győzelemnek, de az Úr fájlalja mindazt, amit ezért a mindenkitől egy fejjel magasabb emberért tett. A legkisebb törzsből indult, magasra jutott, most örül, de

az Úr bánkódik miatta és népe miatt. Hogy van ez? Hogyan lehetséges ez? Miért engedi ezt meg az Úr? Sámuel és Saul beszélgetéséből pedig az derül ki, hogy Saulért Sámuel ejt könnyeket, de Saul nem. Saul Isten tette naggyá. Saul Isten eszköze, Sámuel kente Izráel első fejedelmévé. Saul erővel és hatalommal vértette fel az Úr, hogy az amálekítákkal harcoljon, de nagyobb a szívében a zsákmány utáni vágy, mint azután az Úr után, Aki győzelemre juttatta. Inkább engedett a népnek és vágyainak, mintsem kieszközölje a csorbát, hogy nemet parancsoljon a por és a hamu vágyainak, és megadja a dicsőséget annak az Úrnak, Aki győzelemmel koronázta útjukat. A nép és királya úgy örvendezik, mint amikor zsákmányt osztanak. (ld. Ézs 9,1-6) A nép és királya jobban örül annak a piciny jussnak, mint annak, hogy Isten a szabadító, az Úr Király, Aki megadta a kimenekedés útját. Istenhez nem jut el a jó illatú áldozat. Ez nem a hálaadás jó illata, hanem csak a zsákmány szaga, amelyből bűz árad. Az Úr teljes lekicsinylése és megalázottsága világlik ki ebből a tetteiből. A nép úgy bánik a Seregek Urával, mint a pogányok az ő bálványisteneikkel. Áldoznak, mert muszáj. Áldoznak, mert meg akarják szerezni kegyeit. Úgy tesznek, mintha minden rendben volna, pedig a zsákmány bűze elúzi és taszítja a felséges Urat. Mennyi odafigyelést igényel az Úr dicsérete. Mennyi ráhangolódást igényel az Úr magasztalása. Nem elég egy kis zsírral, nem elég egy kis zsákmánnyal kiengesztelni az Urat. Istennek nem kell a pogányok kövérje. Istennek nem kell a pogányok eledele, neki népének a teljes szíve, teljes lelke, teljes bensője és egész ereje kell. Keresztyéni felelősségünk az igényes istendicséret. Keresztyéni felelősségünk az igényesség, mégpedig az Úr irányába. Isten pedig kimondja, hogy a kevesebb néha több. Ügybuzgó fejedelmekre, aki mindent jobban tud, nincs szükség. Isten szív szerint ítél, nem cselekedetek és saját döntések meghozatala szerint. Mit akar az Úr? „Mit cselekedjünk, atyámfiak, férfiak? (ApCsel 2,37) Saul meg van győződve arról, hogy Ő Isten szava szerint cselekedett. Istennek azonban nem teszik az az áldozat, amely öncélú és a saját feje után menve

születik. Istennek nem teszik, hogy a kövér falatok az emberek tájába vándorolt, a zsírt pedig Elé dobták. Utálatos az Úr előtt az ilyen áldozat. Az áldozatok nem automatikusak. Az áldozatoknak nincs gépies felvonása. Vagy hálából vagy letudásból születnek Isten hozzánk hajló szeretete a legtökéletesebb áldozatban csúcsosodott ki. Isten nem spórolt ki semmit. Isten a legjavát, egyszülött gyermekét adta a por és hamu emberének. Az Úr áldozata tökéletes. Az Úr határozata nyilvánvaló. Jézusban elvégeztetett a tökéletes áldozat. Az Atya úgy döntött, hogy nincs miről beszélni. Nem bánkódik tovább az emberek mesterként állapotán és huzavona magatartásán, hanem oldja, bekötözi, megerősíti és elpecsételi a szövetséget önmaga és népe között. Fájóan kell kimondanunk, egyoldalú szövetség ez, ahol az ember csak méricskél, Isten azonban odaadja egyszülöttjét. Egyoldalú teljesség ez a félszívvel szolgáló király irányába is, hogy meglássa mi a több az engedelmes benső, amely mindig csak megalázkodva állhat meg Isten előtt, és minden Sault ledönt a lováról, megvakít és nem azt várja, hogy magyarázkodjon, bizonygassa igazát, hanem Isten igazságosságára válaszoljon teljes életével, mert lehetetlen, hogy aki megismerte az Úr Jézus érte és helyette végzett áldozatát, lehetetlen, hogy ne teremje a hála gyümölcseit. Lehetetlen, aki szívébe fogadta az Urat, hogy ne mondja életének minden lélegzetvételekor: *„Köszönöm a keresztet, köszönöm a véresáldozatot gyermeked által, köszönöm, hogy a fájdalmak férfia, értem hullatta a drága vérért, köszönöm, hogy a Te gyermeked engedelmes volt a keresztfának a haláláig.”* Jézusban látom az igaz engedelmisséget az Atya szava iránt, mert Ő imádságában is többször elmondta, ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te. Átala és Vele ma mi is kiállthatunk: *„Abbá, Atyánk!”* Átala és Vele mi is így fohászkodhatunk: *„Abbá, Atyánk!”* Mindig az a több, amit Isten Igéjére ráállva engedelmeskedve cselekszünk, teljesen szakítva a bűnnel, teljesen szakítva a pogányság minden csírájával és lehetőségével, teljesen szakítva a világgal, teljesen szakítva azzal, hogy a magunk észére támaszkodunk. Jézus engedelmes szíve több szeretetet,

több erőt, több hitet ébreszt ma is bennünk és minden királyt és királynak látszó személy ledönt lováról, hogy ne vágtsasson, hanem Vele járjon, Tőle tanuljon szelíd és alázatos voltot, Általa nyerjen fehér ruhát és Benne élve szolgálja Őt most és mindörökké. A kevesebb mindig több. Jézus több. Krisztus nagyobb a Te szívednél. Ámen.

Utóima: „Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el! Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked (Hós 14,2-3)!”

„Emberi módon beszélek, mert erőtlenek vagytok. Ahogyan tehát tagjaitokat a tisztátalanság és a törvénytelenység szolgálatába állítottátok, hogy törvénytelenekké legyenek, úgy most állítsátok tagjaitokat az igazság szolgálatába, hogy szentek legyenek (Róm 6,19).”

„Jó az Úr azokhoz, akik benne reménykednek, akik hozzá folyamodnak. Jó csendben várni az Úr szabadítására (JerSir 3,25-26).”

„Vajon Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket (Lk 18,7)?”

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig. [...] Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet (Zsolt 62, 2-3.6)!”

„Mert Krisztus Jézusban sem a körülméltelkedés nem számít, sem a körülméltelenség; hanem csak az új teremtés (Gal 6,15).”

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és gyümölcsötekek megmaradjon (Jn 15,16).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatek: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Oszd meg kenyeredet az éhezövel, vidd be házádba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel,... (Ézs 58,7)!”

Áldás: „Ahogyan a víz tükrözi az arcot, úgy tükrözödik a szívben az ember (Péld 27,19).”

Záró ének: 424. dicséret 3-6. versei: „Hát benned vagyon minden bizodalмам...”